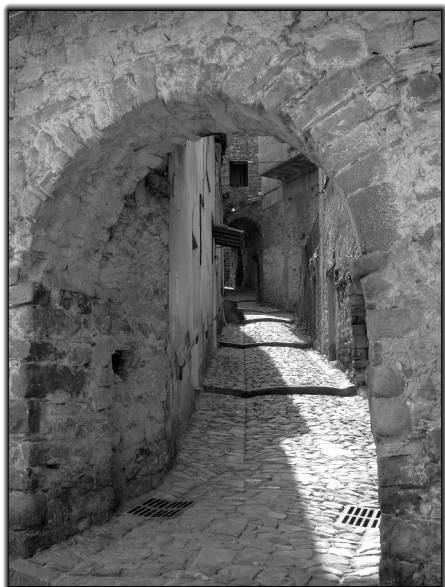

DŮVĚRNĚ ZNÁMÉ HVĚZDY DOMOVA

Stanislav
Struhar

VOLVOX
GLOBATOR

DŮVĚRNĚ ZNÁMÉ HVĚZDY DOMOVA

Stanislav
Struhar

román

VOLVOX GLOBATOR

STANISLAV STRUHAR
Die vertrauten Sterne der Heimat

Přeložila Magdalena Štulcová

Kniha vychází s podporou rakouského Spolkového ministerstva
pro výuku, umění a kulturu

Gefördert aus den Mitteln des Bundesministeriums
für Unterricht, Kunst und Kultur

Copyright © Stanislav Struhar, 2015
Translation © Magdalena Štulcová, 2015
ISBN 978-80-7511-186-9 (pdf)
ISBN 978-80-7511-185-2 (epub)

1

Slunce už zapadlo za koruny stromů, vítr se utišil. Z horského hřebene zavanul vánek, tichý jako blízké mraky táhnoucí k Bajardu. Pod sytě zeleným, hustým větrovím bylo cítit jemné vůně jara, večerní chlad působil blahodárně.

Na tenisovém kurtu u lesa se ozval smích. Sibylliny plavé vlasy se jí rozprostřely po bílé košili a ve slabém světle venkovního hřiště získaly její oči nádech modrého kamene, pleť se jí na úzké tváři mléčně leskla.

„Ten už ti nezavolá!“ zvolala a rukou pevně sevřela držadlo rakety. Ginevra se ještě napila minerálky a postavila láhev k batohu. Bude se s tím muset pomalu smířit, že je konec, prohodila jakoby sama k sobě, uchopila raketu a vrátila se na kurt. Chvilí se ještě smály, než hra znovu přitvrdila. Neúnavně běhaly, jak rychle jen mohly, hlasitě oddechovaly vzrušením, hrály tvrdé údery.

„Ten šel mimo!“ vykřikla Ginevra, zvedla míč a zastrčila si vlasy za ucho. Měla krásné vlasy, černé a husté, lemovaly její kulatý obličej a spadaly jí na ramena jako hříva.

„Ne, koukni se na stopu, dopadl dovnitř!“ zavolala Sibylle.

„Žádnou stopu nevidím!“

„Prosím tě, nezačíněj už zase!“

Ginevře zazvonil mobil, pohlédla na batoh; trhnutím zprudka otočila hlavu, s očima dokořán, jako by ji to vylekalo. Vyběhla z hřiště, vzala si telefon a podívala se, kdo volá. Přes smyslné rty jí přeběhl úsměv a pozdravila matku. Sibylle odložila raketu na zem, zasunula si košili do sukne. Měla černou sukni i punčocháče, dělaly jí stejnoměrně hladké a štíhlé boky. Zvedla raketu a podívala se na Ginevru, která slibovala matce, že si pospíší.

„Musím domů, rodiče tam stojí přede dveřmi. Úplně jsem zapoměla, že mají dneska přijít.“

Než se Sibylle napila z láhve, viděla, jak Ginevra na svém skútru

mizí za hřbitovem. Vzala si tašku a šla k autu. Pomalu naskládala věci dovnitř, zadívala se ke hřbitovu a zaklapla dveře auta.

Věděla, že hřbitov je opuštěný, přesto otevřela branku lehkým stisknutím, obezřetně, aby nevrzala. Nechala ji otevřenou, a před očima se jí objevil první náhrobní kámen. Hřbitov odpočíval v naprostém poklidu, uzavřený do sebe jako zahrada, měkce ponořený do ticha. Ve stínu, který vrhaly stromy, se Sibylle zastavila a něžně se usmála na malý náhrobek.

„Dnes s sebou žádné květiny nemám, ale příště ti nějaké přinesu,“ zašeptala, německy. „Hrály jsme s Ginevrou tenis. Málem jsme se pohádaly.“

Vyndala z vázy staré květiny, přidřepla si a smetla zem z obruby náhrobku.

„Ty to tu mamince tak krásně upravuješ!“ ozvalo se od cesty; Arnaldo spěchal ke hrobové zdi s uloženými rakvemi a mával na Sibylle. Sibylle jeho pozdrav opětovala a znovu se zadívala na matčinu fotografii.

„Chudák Arnaldo, jeho Manuelovi by už bylo dvacet devět, jako mně. Je to hrozné, když někdo přijde o dítě.“

Vzala staré květiny do ruky, rozloučila se a loudala se k východu. Květiny vyhodila, zavřela branku a vrátila se k autu.

Po úzké cestě vedoucí v přítmí pod stromy podél hřbitova jela krokem, teprve když auto zalilo večerní světlo, zrychlila. Silnice do historického centra vsi byla liduprázdná, už první domy byly zavřené a ztichlé, auta stála opuštěná. Před jedním domem zastavila, otevřela okénko a usmála se na oslici jménem Aleria, která postávala za plotem.

„Příště tě pohladím, určitě,“ slíbila, než se znovu rozjela.

Jakmile vystoupila z auta a vešla do první uličky, uviděla tam Angelicu a Teresu, dvě hezké tmavovlasé dívky. Seděly u domu a hrály si s mobily, mluvily ale rozrušeně a hlasitě, právě se hádaly.

„Zrovna jako ty a Ginevra,“ řekla Ludovica, objevila se v okně u kuchyně.

„Vaříš?“ zeptala se Sibylle.

„Ne,“ odpověděla Ludovica a stěžovala si, že ji už několik dní trápí bolesti v kloubech.

„Kdybys něco potřebovala, tak řekni.“

„Děkuju, jsi hodná. Jsem sice stará, ale zvládnu to ještě sama.“

„Jak se má Erica?“

„Včera volala,“ odpověděla Ludovica a vyprávěla, co jí Erica říkala, jaké mají v Neapoli problémy s odpadky. Sibylle ji pozorně poslouchala, potom se zeptala, jak se Ericce a její rodině vede. Vede se jim prý dobře, Agostino už ukončil školu a chtěl by studovat.

„Tak to máš pilného vnuka. Kdy sem za tebou přijedou?“

„To nevím,“ odpověděla Ludovica a tvář jí posmutněla.

Když Sibylle procházela kolem dívek, zeptala se, jakou hru hrály. Dívky jí to ukázaly a ona si k nim přisedla.

„Ty máš tak krásné vlasy,“ řekla Angelica.

„Takové měla moje maminka,“ řekla Sibylle.

„Je tvoje máma už dlouho mrtvá?“ zeptala se Teresa.

„Už pár let,“ odpověděla Sibylle.

„A tvůj táta?“ zeptala se Angelica.

„Ten nás opustil,“ odpověděla Sibylle a na obě se zadívala. „Bylo mi tenkrát jedenáct. Vám je taky jedenáct, že?“

„Ano,“ odpověděla Angelica.

„Prý máš byt taky v San Remu,“ řekla Teresa.

„Mám tam malý byt, abych nemusela jezdit vždycky z práce až do Bajarda.“

„Ty jsi doopravdy Rakušanka?“ zeptala se Angelica.

„Po mamince jsem Rakušanka a po tatínkovi Italka. Narodila jsem se ale tady a taky jsem si tady stejně jako vy hrála. A hádala se.“

„My se hádáme jenom někdy,“ řekla Angelica a podívala se na Teresu. Sibylle se smála, pak se zeptala, jestli by si někdy mohla zahrát s nimi. Dívky přikývly a Sibylle šla dál. Na konci ulice uviděla bílého kocoura Teodora, seděl u domovních dveří starého Leonarda a mňoukal nahoru ke klice. Dveře se otevřely a Leonardo vyšel ven, kocour se mu začal třít kolem nohavic.

„Koukám, že máš návštěvu,“ řekla Sibylle.

„Přijde vždycky, jenom když se mu chce, nebo když má hlad.“

„Typický mužský.“

„Bylas hrát tenis? Taková fit ženská, takovou by si každý chlap přál.“

„Ty jsi měl tu nejlepší ženu, jakou si muž může přát.“

„Já vím,“ řekl Leonardo a hned dodal, že minulý týden mu volala vnučka. Zářily mu oči, když vyprávěl, jak se synovi a jeho rodině v Miláně daří, hlas se mu chvěl radostným vzrušením, jak se pochechtával.

Jakmile se znovu obrátil ke kocourovi, Sibylle se rozloučila. Obklopená stínem stoupala úzkou cestou schovanou mezi domy dál nahoru

a v další ulici svoje kroky ještě zrychlila. Vešla do průchodu a zaštěkal na ni Enzo, malý černý voříšek, který držel stráž za brankou a bránil svou zahradu. Potom se nad střechami domů vynořila zřícenina starého kostela a Sibylle vyndala z kabelky klíče. Odemkla dveře do domu a všimla si, že na nebi je černý mrak. Honem si odložila věci, proběhla domem na zahradu a sebrala prádlo.

Když stála ve sprše, vzpomněla si, jak jí Ginevra vyprávěla o svém rozchodu s Filippem. Na Ginevru a Filippa myslela i v kuchyni, zatímco si chystala večeři. Venku už se setmělo; otevřela okno a všimla si, že tráva je úplně suchá.

Nebe bylo plné hvězd. Položila podnos s jídlem na stůl na zahradě, posadila se a večeřela. V jasné tmě bylo vidět daleko do otevřené krajiny, hřeben hor se vnořil do měsíčního světla a v dálce zářila maličká světélka na pobřeží. Také Perinaldo, obec posazená jako na trůnu na kopci nad mořem, svítila světly tamních domů. Sibylle si nalila do šálku zbytek čaje a ozvalo se hlasité houkání sovy. Napila se, pohlédla nahoru ke zřícenině a najednou se jí vybavilo, jak jednou v noci vylezla z postele, vyběhla na zahradu a úpěnlivě prosila maminku, aby šla už konečně domů.

Slunce přestalo být vidět a silnice se ponořila do stínu lesa. Teprve až zahrady, nádherně položené v zeleni, přinesly zpět ranní světlo, a hluboko dole se otevřelo údolí ozdobené všemi svými barvami. Silnice byla zase jasná a volná, netrvalo dlouho a ze zeleně se vyhoupla Ceriana. Sibylle zase zpomalila. Jen pár starých lidí postávalo na chodníku, Sibylle ale přesto projížděla vsí nanejvýš opatrně; nikdy nezapomene na ono ráno, kdy tady její matka leknutím vykřikla a prudce dupla na brzdu.

Zanedlouho se docela blízko zalesklo moře, silnice už nebyla tak klidná a před San Remem se jakoby odnikud objevila spousta aut. V centru se provoz zastavil, uprostřed ulice blikala záchranka a policejní auto, mezi nimi ležel skútr. Když jela Sibylle kolem místa nehody, řidič skútru už stál na nohou. Sibylle zatelefonovala Alessandře, chtěla se omluvit za pozdní příchod.

V ulicích starého města byl ještě klid, v obchodě už ale stála skupina japonských turistů. Sibylle zamávala na Alessandru a šla k pokladnímu pultu. Alessandra se na ni zoufale usmála, tiše prosila o pomoc, posléze se svou špatnou angličtinou pokoušela skupině znovu poradit.

„Vy jste Francouzka?“ zeptal se jeden muž o chvíli později Sibylle, zatímco si ženy zkoušely šaty.

„Ne. Proč se ptáte?“

„Jen mě to tak napadlo, protože jsme právě přijeli z Francie,“ odpověděl muž. Také ostatní muži se usmívali, jeden z nich poznamenal, že obchod je sice malý, ale má bohatou nabídku.

Když skupina odešla, Sibylle znovu Alessandře poděkovala za to, že převzala novou dodávku zboží, potom se jí zeptala, jestli byl v obchodě Giacomo. Ne, odpověděla Alessandra a její tmavé oči jako by se usmívaly.

„Náš drahý pan šéf se hodil marod,“ dodala.

„Dáš si se mnou kávu?“ zeptala se Sibylle a v jejím hlase bylo slyšet radost. Ano, odpověděla Alessandra a postavila se před velké zrcadlo pověšené mezi vchodem a pokladním pultem. Zlehka si uhladila vlasy, přidržela si je nahoře na hlavě a zase je spustila dolů, přejela pohledem jejich hnědý lesk a otočila se.

„Co říkáš mým novým džínám?“ zeptala se.

„Pěkný,“ odpověděla Sibylle a obě zašly do kanceláře.

Alessandra se těšila na nadcházející volné dny, měla už spoustu plánů, byla celá rozrušená. Večer si chtěla někam vyrazit, zajít si na prosecco, smát se, povídat, nic než se bavit.

„No tak, kdy sis naposled někam vyrazila?“ naléhala na Sibylle v poledne venku, poté co Sibylle zavřela obchod.

„Tak dobře, ale ne na dlouho.“

Když Sibylle přišla domů, vyndala z tašky nákup a otevřela okno v obývacím pokoji. Ve druhém patře nebyla dost vysoko na to, aby mohla mít krásnou vyhlídku, kromě nebe viděla jen samá okna a ulici, ale byt jí připadal útulný, pokoje krásné. Vysvlékla si svetr, připravila si něco k jídlu, potom pustila televizi. Pohled jí ale sklouzával z obrazovky na stěnu, vracela se ve vzpomínkách k volným dnům v Bajardu.

Ani dnes cestou zpátky do obchodu nedokázala odolat pokušení a vešla do Gianluigího zmrzlinárny. Jeho zmrzlina byla vyhlášená v celém okolí a i tentokrát jí naplnil kelímek až po okraj. Za to s ním ovšem musela prohodit pár slov v němčině. Chtěl se tu řeč naučit, za každou cenu ji chtěl zvládnout, aby si mohl povídat s německými turisty. Hlavně s krásnými ženskými prý si musí umět popovídat, jak rád podotýkal, při čemž se mu vždycky rozzářily oči.

„Ty jsi ta nejlepší učitelka!“ slyšela Sibylle už za zády, poté, co se s ním rozloučila, usmála se a zahrnula do vedlejší ulice. Tam spatřila Giacomu v doprovodu jakési ženy. Zastavila se, otočila se k výloze nějakého obchodu a ještě znovu se podívala na Giacomu. Bez pohnutí čekala, až on i ta žena ulici opustí, potom teprve šla dál.

V obchodě byl klid, žádní zákazníci nepřicházeli. A tak znovu otevřela ledničku, vzala si zmrzlinu a vrátila se k pokladně. Vsedě si prohlížela nové šaty, které Alessandra ráno převzala, zmrzlina ji chladila na jazyku. Pohled jí utkvěl na bílých šatech ke kolenům. Pak, když vyhodila prázdný kelímek, si v kanceláři šaty vyzkoušela. V zrcadle v prodejně se ale na sebe nemohla podívat, protože někdo vstoupil dovnitř. Převlékla se a zanesla šaty nazpět. Pozdravila ji téměř dospělá dívka, stála vedle ženy, která se prohlížela v zrcadle. Žena se otočila k Sibylle a řekla, že by své dceři ráda koupila nějaké šaty. Sibylle pověsila bílé šaty na místo a ukázala ženě řadu dalších.

„Tohle jsou naše nejnovější modely,“ řekla. Žena přistoupila k šatům, dívka se na Sibylle usmála.

„Bude to těžké, už několik dní mě z toho bolí hlava, když ona má Tania tak nemožnou postavu,“ řekla žena.

„Ještě roste,“ řekla Sibylle.

„Bohužel je celá po otci,“ odvětila žena.

„Jako by vám z oka vypadla,“ řekla Sibylle a dívka si dala dlaň před ústa a chichotala se. „Podívejte se na tyhle šaty, ty jsou krásné a vzdušné.“

„To jo,“ přisvědčila dívka.

„Dělaly by tě ještě tlustší,“ řekla žena, vzala jiné šaty a odvedla dívku do zkoušecí kabiny.

Trvalo téměř hodinu, než žena našla šaty, které podle jejího mínění dceři slušely, pak se do obchodu vrátil klid. A Sibylle si znovu navlékla ty bílé šaty. Postavila se před zrcadlo, svázala si vlasy nahoru. Rozpustila je, podívala se na sebe ze strany, zvedla ruce vzhůru a zase je spustila; vtom si všimla štíhlého tmavovlasého muže, jak ji z ulice pozoruje. Muž se usmál a Sibylle odběhla do kanceláře.

Krátce před zavřením otevřely dveře do obchodu tři ženy, a i když si s vybíráním šatů pospíšily, Sibylle se vrátila domů pozdě. Převlékla se, něco malého snědla a znovu rychle vyběhla ven.

„Proč jdeš tak pozdě?“ zeptala se nervózně Alessandra, seděla na barové stoličce na konci baru, když ale Sibylle odpověděla, pousmála se